



Юридична наука

№6
2015

ЮРИДИЧНА НАУКА Juridical science

№ 6/2015

НАУКОВИЙ ЮРИДИЧНИЙ ЖУРНАЛ

Заснований у 2010 році. Виходить щомісяця.

Свідчення про реєстрацію: серія KB № 20692-10492ПР від 28.04.2014 р.

УДК 34 Журнал внесено в оновлений перелік фахових видань з юридичних наук
(підстава: Постанова Атестаційної колегії Міністерства освіти і науки України № 153 від 14.02.2014)

ISSN 2222-5374 Журнал 20 квітня 2011 року зареєстровано в Міжнародному центрі періодичних видань
(ISSN International Centre м. Париж).

Журнал зареєстровано та проіндексовано у таких міжнародних наукометричних каталогах та базах даних:
Index Copernicus – з 1 січня 2014 року

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ:

Вищий навчальний заклад «Національна академія управління» Україна, 03151, Київ, вул. Вінницька, 10
Голова редакційно-видавничої ради С. А. Єрохін. Свідчення суб'єкта видавничої справи ДК № 4714 від 23.04.2014 р.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

- Матвійчук Валерій Костянтинович — головний редактор, доктор юридичних наук, професор, заслужений працівник народної освіти України
- Харь Інна Олексіївна — заступник головного редактора, кандидат юридичних наук, доцент
- Баранівський Василь Федорович — доктор філософських наук, професор
- Гіда Євген Олександрович — доктор юридичних наук, професор
- Денисова Тетяна Андріївна — доктор юридичних наук, професор, заслужений юрист України
- Заїка Юрій Олександрович — доктор юридичних наук, професор
- Зайчук Олег Володимирович — доктор юридичних наук, академік НАПрН України, заслужений юрист України
- Ільяшенко Вікторія Анатоліївна — доктор наук державного управління, професор
- Інга Кавка — PhD, професор, кафедра Європейського права Лаглонського університету (Польща)
- Іщенко Андрій Володимирович — доктор юридичних наук, професор
- Карпенко Микола Іванович — кандидат юридичних наук, доцент
- Коняхін Володимир Павлович — доктор юридичних наук, професор, заслужений діяч освіти та науки Російської Федерації (Росія)
- Колодій Анатолій Миколайович — доктор юридичних наук, професор, член-кореспондент НАПрН України
- Костенко Олександр Миколайович — доктор юридичних наук, професор, академік НАПрН України, заслужений діяч науки і техніки України
- Костицький Михайло Васильович — доктор юридичних наук, професор, академік НАПрН України, заслужений юрист України
- Монаєнко Антон Олексійович — доктор юридичних наук, професор, заслужений юрист України
- Музика Анатолій Ананійович — доктор юридичних наук, професор
- Нікітін Юрій Вікторович — доктор юридичних наук, доцент
- Осічнюк Юхим Веніамінович — доктор філософських наук, професор
- Панов Микола Іванович — доктор юридичних наук, професор, академік НАПрН України, заслужений діяч науки і техніки України
- Петков Сергій Валерійович — доктор юридичних наук, професор.
- Пилипенко Пилип Данилович — доктор юридичних наук, професор, заслужений юрист України
- Рабінович Петро Моїсєєвич — доктор юридичних наук, професор, академік НАПрН України, заслужений діяч науки і техніки України
- Рейнгольд Валерій — професор Балтійської Міжнародної Академії (Латвія)
- Роберт Ціхуж — доктор юридичних наук, LL.M (Польща)
- Савченко Андрій Володимирович — доктор юридичних наук, професор
- Сервешський Іван Васильович — доктор юридичних наук, доцент
- Стефанчук Руслан Олексійович — доктор юридичних наук, професор, член-кореспондент НАПрН України
- Стеценко Семен Григорович — доктор юридичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України
- Хуторян Наталія Миколаївна — доктор юридичних наук, професор, член-кореспондент НАПрН України, заслужений діяч науки і техніки України
- Юлдашев Олексій Хашимович — доктор юридичних наук, професор

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

Україна, 03151, Київ, вул. Вінницька, 10, к. 317

Тел.: 246-24-38

Факс: (044) 246-24-38

E-mail: gumanitar@nam.kiev.ua

Адреса сайту: www.nam.kiev.ua

Відповідальний секретар: *Савенкова Тетяна Гаріївна* (tan_s@nam.edu.ua)

Літературний редактор та коректор: *Зволенко Олена Олександрівна* (zvoenko_elena@mail.ru)

Літературний редактор англійських текстів: *Соловйова Аліна Миколаївна*

Рекомендовано до друку Вченою радою ВНЗ «Національна академія управління» (протокол № 2 від 28 травня 2015 р.)

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних імен, географічних назв, назв підприємств, організацій, установ та іншої інформації несуть автори статей. Висловлені у цих статтях думки можуть не збігатися з точкою зору редакційної колегії і не покладають на неї ніяких зобов'язань.

Передруки і переклади дозволяються лише за згодою автора і редакції.

Відповідальність за зміст рекламних оголошень несе рекламодавець.

Підписано до друку 27.05.2015 р. Замовлення № 76.

Папір офсетний. Друк офсетний. Наклад 300 прим. Формат 70х100 1/16.
Віддруковано у ТОВ «Наш формат» 02105, м. Київ, проспект Миру, буд. 7.

тии, определены особенности реализации процессуального статуса участников уголовного производства, а также обозначены направления совершенствования норм Уголовного процессуального кодекса Украины.

Ключевые слова: общие положения досудебного расследования, начало досудебного расследования, досудебное расследование, заявления и сообщения об уголовном правонарушении, обязанности следователя и прокурора в начале досудебного расследования.

Simchyk A.S. Procedural forms start preliminary investigation in criminal proceedings

The article deals with the beginning of the procedural form of preliminary investigation in criminal proceedings in accordance with the provisions of the criminal procedural law of Ukraine. Under the theme and purpose of the article, particularly the implementation of defined procedural status of participants in criminal proceedings, as well as designated areas for improvement provisions of the Criminal Procedure Code of Ukraine.

Keywords: terms of pre-start pre-trial investigation and pre-trial investigation, statements and reports of criminal offenses duties of the investigator and prosecutor at the beginning of the preliminary investigation.

Стаття надійшла до редакції 19.03.2015.

Зубець Ю.Г. Родовий об'єкт злочину ненадання допомоги особі, яка перебуває в небезпечному для життя стані 93

Мороз А.О. Час, як об'єктивна умова вчинення злочину, передбаченого ч.1 ст.397 КК України (у першій формі його прояву) 101

Орлов Ю.В. Визначеність та єдність термінології – шлях для з'ясування суті об'єктивної сторони злочину, передбаченого ст.158-2 КК України 109

КРИМІНАЛЬНЕ ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО. КРИМІНАЛІСТИКА

Александренко В.В. Поняття та способи жорстокого поводження з тваринами 116

Аракелян Р.Ф. Компаративний аналіз програм відновного правосуддя в Англії, Уельсі, Бельгії, Німеччині, Фінляндії, Швейцарії .. 121

Білокінь Р.М. Щодо дискусій про кримінальну процесуальну відповідальність 131

Макаров М.А. Межі оскарження слідчому судді рішень, дій чи бездіяльності слідчого та прокурора 138

Самодін А.В. Гарантії невтручання у приватне життя особи у кримінальному провадженні 144

Симчук А.С. Процесуальна форма початку досудового розслідування у кримінальному провадженні 152

МІЖНАРОДНЕ ПРАВО

Мозоль Н.І. Забезпечення законності в органах внутрішніх справ України: міжнародний досвід 160

ДИСКУСІЇ ТА ОБГОВОРЕННЯ

Сервецький І.В. Екстремологія: характеристика предмета нової галузі юридичної науки 168

ПРОЦЕСУАЛЬНА ФОРМА ПОЧАТКУ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

А.С. Симчук

*старший викладач кафедри досудового розслідування
навчально-наукового інституту
підготовки фахівців для підрозділів слідства та
кримінальної міліції
Національної академії внутрішніх справ*

Постановка проблеми. Зважаючи на сучасний стан протидії злочинності в Україні, реалізацію прав та законних інтересів людини у сфері кримінальних процесуальних відносин, ефективність діяльності органів досудового розслідування та тенденції реформування правоохоронної системи у цілому, нормативно-правова регламентація початку досудового розслідування у нормах чинного Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК) викликає численні дискусії у наукових колах та серед практичних працівників підрозділів слідства, органів прокуратури та суду, адвокатів та громадян, які цікавляться проблемами кримінального процесуального законодавства. Їх підґрунтям є не зовсім чітке визначення процесуальної форми початку досудового розслідування, а також відсутність так званого «процесуального фільтра», який би обґрунтовано та законно дозволяв слідчому або прокурору не реєструвати заяви та повідомлення громадян, які не містять явних ознак кримінального правопорушення. Зокрема, відомий вчений Л.М. Лобойко з цього приводу зазначив, що вносити до Єдиного реєстру досудових розслідувань (далі – ЄРДР) відомості про подію, яка явно не є кримінальним правопорушенням, як це вважає заявник, мабуть, нецільово [8, с. 33].

Існує й інший бік цієї проблеми, який стосується певних зловживань, в окремих випадках й кримінального характеру, органів досудового розслідування. Як свідчать статистичні дані Генеральної прокуратури України у порядку нагляду за додержанням законності у діяльності правоохоронних органів за 3 місяці 2015 р. було виявлено 1116 порушень Закону, допущених при реєстрації заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення [4]. Упродовж 2014 р. до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини надійшло 320 – це скарги щодо невнесення до ЄРДР відомостей про вчинення кримінальних правопорушень та 1819 – скарги на безпідставний початок кримінальних проваджень [11, с.455]. Водночас, варто констатувати, що нажалі сьогодні кримінальний процесуальний закон не передбачає окремої (диференційованої) процесуальної форми оскарження рішення про необґрунтоване внесення відомостей до ЄРДР.

Тому, сьогодні, ми маємо ситуацію, коли недосить чітко формулювання окремих правових, і на наш погляд, важливих положень у законодавстві щодо початку досудового розслідування, обумовлює необхідність їх усунення за допомогою відомчого нормативно-правового регулювання, зокрема їх деталі-

зації у відповідних наказах, інструкціях, положеннях, вказівках тощо. У сфері кримінальних процесуальних правовідносин така ситуація, на наш погляд, не може бути повністю прийнятною, у зв'язку із цим положення КПК щодо початку досудового розслідування потребують певного корегування, враховуючи специфіку змісту та форми кримінального провадження.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питання охорони приватного (особистого і сімейного) життя людини та його окремих гарантій у кримінальному процесі у контексті нового кримінального процесуального законодавства України у своїх працях досліджували: Ю.П. Аленін, О.В. Баулін, В.І. Галаган, Л.М. Лобойко, Д.П. Письменний, Л.Д. Удалова, О.Ю. Татаров та інші.

Метою статті є аналіз положень кримінального процесуального законодавства, які стосуються нормативних засад початку досудового розслідування.

Основні результати дослідження. Правова конструкція ст.214 КПК України є процесуальною формою реалізації засади публічності в кримінальному провадженні, відповідно до якої прокурор, слідчий зобов'язані в межах своєї компетенції розпочати досудове розслідування в кожному випадку безпосереднього виявлення ознак кримінального правопорушення (за виключенням випадків, коли кримінальне провадження може бути розпочате лише на підставі заяви потерпілого) або в разі надходження заяви (повідомлення) про вчинення кримінального правопорушення, а також ужити всіх передбачених законом заходів для встановлення події кримінального правопорушення та особи, яка його вчинила (ст. 25 КПК України). Проводячи аналіз ст.214 КПК ми констатуємо наступні аспекти, які визначають процесуальну форму початку досудового розслідування, а саме:

– форма реалізації обов'язків слідчого, прокурора на початку досудового розслідування. Зокрема, обов'язок: внести відомості про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань; прийняти та зареєструвати заяву чи повідомлення про кримінальне правопорушення; у випадку реєстрації кримінального правопорушення слідчим – невідкладно у письмовій формі повідомити прокурора про початок досудового розслідування, підставу початку досудового розслідування та інші відомості, передбачені ч.5 ст.214 КПК; якщо відомості про кримінальне правопорушення до ЄРДР внесені прокурором – невідкладно, але не пізніше наступного дня, з дотриманням правил підслідності передати наявні у нього матеріали до органу досудового розслідування та доручити проведення досудового розслідування;

– процесуальні строки. Відомості до ЄРДР мають бути внесені не пізніше 24 годин після подання заяви, повідомлення про вчинене кримінальне правопорушення або після самостійного виявлення ним з будь-якого джерела обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення. Відомості про юридичну особу, щодо якої можуть застосовуватися заходи кримінально-правового характеру вносяться до ЄРДР негайно після вручення особі повідомлення про підозру у вчиненні від імені та в інтересах такої юридичної особи будь-якого із злочинів, передбачених у переліку ч.8 ст.214 КПК,

а також про внесення відомостей слідчий або прокурор не пізніше наступного робочого дня письмово повідомляє юридичну особу;

- форма реалізації відомчого процесуального контролю на початку досудового розслідування (повноваження керівника органу досудового розслідування визначати слідчого, який буде розслідувати кримінальне правопорушення у подальшому);

- початок першої стадії кримінального провадження – досудове розслідування (з моменту внесення відомостей до ЄРДР);

- нормативне та організаційне забезпечення функціонування ЄРДР (адміністратор – Генеральна прокуратура, ресурси: адреса входу до ЄРДР: <https://erdr.gp.gov.ua/>; адреса сайту Центру сертифікації ключів Генеральної прокуратури України: <https://ca.gp.gov.ua/>). У Єдиному реєстрі досудових розслідувань автоматично фіксується дата внесення інформації та присвоюється номер кримінального провадження;

- заборона щодо здійснення досудового розслідування до внесення відомостей до ЄРДР;

- процесуальна форма окремих слідчих (розшукових) та інших процесуальних дій до внесення відомостей до ЄРДР. Зокрема, огляд місця події у невідкладних випадках може бути проведений до внесення відомостей до ЄРДР, що здійснюється негайно після завершення огляду;

- диференційована форма початку досудового розслідування. Зокрема, у випадках виявлення ознак кримінального правопорушення на морському чи річковому судні, що перебуває за межами України – досудове розслідування розпочинається негайно, а відомості про нього вносяться до ЄРДР при першій можливості;

- перелік відомостей, які вносяться до ЄРДР (ч.5 ст.214 КПК) (наприклад: дату надходження заяви, повідомлення про кримінальне правопорушення або виявлення з іншого джерела обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення тощо).

Разом із цим ч.1 ст.214 КПК України щодо початку досудового розслідування, поряд з нібито зрозумілими джерелами відомостей такими як заява та повідомлення про вчинене кримінальне правопорушення, ужито законодавцем формулювання «з будь-якого джерела», яке може бути неоднозначно розтлумачено в слідчій практиці. Водночас, відомчими нормативно-правовими актами, зокрема у системі МВС України, п.1.2. Інструкції про порядок ведення єдиного обліку в органах і підрозділах внутрішніх справ України заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події, джерелом інформації про вчинення кримінальних правопорушень та інших подій, що надходить до органу внутрішніх справ, уповноваженого розпочати досудове розслідування, є: повідомлення будь-яких осіб та самостійно виявлені слідчим або іншою службовою особою органів внутрішніх справ з будь-якого джерела обставини кримінальних правопорушень; повідомлення будь-яких осіб, які затримали підозрювану особу на місці вчинення кримінального правопорушення; повідомлення про вчинення кримінального правопорушення, опубліковані в засобах масової інформації; інформація, що надійшла засобами теле-

фонного зв'язку, телеграфом або іншими засобами зв'язку про вчинення кримінального правопорушення; повідомлення працівників медичних установ про звернення за медичною допомогою осіб з тілесними ушкодженнями, отриманими внаслідок учинення стосовно них кримінальних правопорушень; інформація про вчинення кримінального правопорушення, яку виявлено з іншого джерела [6].

Такі положення відомих нормативно-правових актів, на наш погляд, є доцільними, оскільки вони, з одного боку, відповідають та не суперечать положенням кримінального процесуального закону, а з іншого – надають можливість слідчому більш ефективно застосовувати його положення у розумінні поняття «з будь-якого джерела». Водночас, вважаємо, що процесуальна діяльність слідчого має завжди відповідати положенням кримінального процесуального закону, а варіативність його (закону) розуміння (тлумачення) можлива лише у випадках відсутності чіткого алгоритму дій (або підстав прийняття рішень, зважаючи на варіативність поняття «внутрішнє переконання» у розумінні категорії «оцінка доказів») слідчого але завжди повинна забезпечувати реалізацію загальних засад кримінального провадження, а також враховувати положення науки кримінального процесуального права щодо правил застосування кримінального процесуального за аналогією. Але, у цьому разі, як зазначає Л.І. Шаповалова, кримінально-процесуальне законодавство повинно бути зорієнтовано на забезпечення можливості здійснення учасниками судочинства процесуальних прав і дотримання законності під час його відправлення на усіх етапах провадження, зокрема це стосується особи, яка постраждала внаслідок злочину, оскільки вона набуває статусу учасника процесу тільки на стадії досудового розслідування [10. с. 8].

Сьогодні, відповідно до положень ч.2 ст.55 КПК України, права і обов'язки потерпілого виникають в особи з моменту подання заяви про вчинення щодо неї кримінального правопорушення або заяви про залучення її до провадження як потерпілого. Водночас, ст. 60 КПК України, заявником є фізична або юридична особа, яка звернулася із заявою або повідомленням про кримінальне правопорушення до органу державної влади, уповноваженого розпочати досудове розслідування, і не є потерпілим. І у першому і у другому випадку ведеться мова про звернення у формі заяви. У зв'язку із цим виникає питання щодо звернення фізичної або юридичної особи у формі повідомлення, враховуючи процесуальні можливості учасників кримінального провадження визначені ч.1 ст.214 КПК України.

Досліджуючи проблеми початку досудового розслідування за чинним КПК України, О.Ю. Татаров, констатує скасування так званої «дослідчої» перевірки за заявами та повідомленнями про вчинення кримінального правопорушення, вказує на те, що усе процесуальне навантаження щодо перевірки таких заяв і повідомлень автоматично «лягатиме» на слідчого, а не на інші підрозділи правоохоронних органів. Тому може скластися ситуація, за якої слідчі будуть вимушені перевіряти найабсурдніші заяви у той час, коли відповідного слідчого реагування вимагатиме розслідування тяжких та особливо тяжких злочинів. Навряд чи це сприятиме підвищенню якості досудово-

го розслідування й ефективності захисту прав громадян правоохоронними органами. Така ситуація призведе лише до того, що більшість заяв та повідомлень про злочин взагалі не будуть прийматись та, відповідно, вноситись до ЄРДР [9, с.183-184].

З іншого боку, така ситуація в окремих випадках призводить до необґрунтованого обмеження прав особи, яка є потенційним потерпілим або заявником у кримінальному провадженні. Наприклад, у липні 2014 р. до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини надійшло звернення від жителя м. Києва Ганни К. щодо бездіяльності прокуратури Дніпровського району м. Києва та невнесення до ЄРДР її заяви про вчинення слідчим, який проводив досудове розслідування у іншому кримінальному провадженні теж за її заявою, кримінальних злочинів за статтями 364, 367, 381¹ Кримінального кодексу України. При цьому заявниця повідомила, що бездіяльність прокуратури підтверджена ухвалою слідчого судді Дніпровського районного суду м. Києва від 25.04.2014 року, який зобов'язав зазначену прокуратуру внести відповідні відомості до ЄРДР. Однак станом на день звернення Ганни К. до Уповноваженого вказана прокуратура ігнорувала зазначене рішення слідчого судді. Лише після звернення Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини до прокурора м. Києва Юлдашева С.О. згадане рішення суду було виконано та 8.08.2014 р. внесено до ЄРДР відомості за фактом вчинення слідчим кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 367 КК України [11, с.456].

Фактично, чинний КПК України надав можливість відійти від тих теоретичних та практичних проблем, які виникали на стадії порушення кримінальної справи за КПК України 1960 р., дозволивши органам досудового розслідування проводити процесуальну діяльність у повному об'ємі після виконання вимог ст.214 КПК України. Разом із цим, негативним аспектом щодо можливості невідкладного, швидкого початку досудового розслідування, є усунута можливість початкового вирішення питання про належність звернення певної особи саме до сфери кримінальних процесуальних відносин.

У процесуальній літературі вже висловлювалась думка й про позитивність скасування в нормах нового КПК України рішення про порушення кримінальної справи, оскільки одним із факторів, який ускладнював слідчу діяльність, було надання зацікавленим особам права оскаржувати до суду постанову про порушення кримінальної справи, а реалізація зазначеного підходу дозволить усунути дублювання в роботі (процесуальна діяльність до порушення кримінальної справи щодо перевірки приводу до порушення кримінальної справи (дослідча перевірка) – дізнання – досудове слідство), вирішити проблему провадження слідчих дій до порушення кримінальної справи, пришвидшити процес розслідування та забезпечення прав його учасників [12, с.16-17].

У нормах до КПК 1960 р. порушення кримінальної справи визнавалось стадією кримінального процесу, тому вчені неодноразово пропонували залишити стадію порушення кримінальної справи, але дещо удосконалити її правову регламентацію. Зокрема, В.І. Галаган вважав правильним називати цю стадію «стадією прийняття рішення про порушення кримінальної справи» [2.

с.11]. Деякі вчені більш категоричні у своїх поглядах та висловлюються щодо доцільності існування стадії порушення кримінальної справи. Зокрема, В.С. Зеленецький з цього приводу зазначає, що стадія порушення кримінальної справи та її результат у формі постанови є недоцільним у сучасному кримінальному процесі [5, с. 15]. Наприклад, Ю.М. Грошевий, Е.О. Дідоренко, Б.В. Розовський ставлять під сумнів доцільність існування цієї стадії й висловлюються за те, щоб дослідити питання про її виключення з норм кримінального процесуального законодавства України та встановлення повноцінного розслідування з моменту надходження заяви про злочин [3, с.73-78].

Розмірковуючи про початок досудового розслідування за новим КПК, науковці вказують і інші процесуальні проблеми, зокрема щодо: поняття «особа, яка прийняла заяву про вчинення кримінального правопорушення»; можливості проведення процесуальних дій, окрім огляду місця події, до внесення відомостей до ЄРДР; моменту та формулювання «невідкладності» внесення відомостей до ЄРДР; співвідношення понять «внесення відомостей до ЄРДР» та «реєстрація заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення»; кримінально-процесуальних наслідків відмови в прийнятті та реєстрації заяви чи повідомлення про кримінальне правопорушення; особливостей початку кримінального провадження у випадку виявлення ознак кримінального правопорушення на морському чи річковому судні, що перебуває за межами України та ін. [1, с.43-50; 8, с.33-43].

Висновки. Процесуальна діяльність органів досудового розслідування на стадії порушення кримінальної справи, яка була передбачена у Кримінально-процесуальному кодексі України 1960 р. у певних своїх проявах набула значення етапу початку досудового розслідування, з врахуванням процесуальної форми визначеної ст.214 КПК. Його варто розглядати як самостійний інститут кримінального процесуального права, який регламентує: підстави виникнення кримінальних процесуальних правовідносин; форму процесуальної діяльності учасників кримінального провадження на стадії прийняття, реєстрації та перевірки інформації про кримінальне правопорушення; прийняття процесуальних рішень; реалізацію прокурором напрямів процесуального керівництва досудовим розслідуванням, відомчого процесуального та судового контролю за законністю й обґрунтованістю дій органів досудового розслідування.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Берназ В., Неледва П.* Регламентация початку досудового розслідування як основа кримінально-процесуального провадження / В. Берназ, Н. Неледва // Новели КПК України 2012 року. Ч. 2: 36. статей. – К. : Істина, 2012. – С. 43-50.
2. *Галаган В.І.* Правові та криміналістичні проблеми вдосконалення кримінально-процесуальної діяльності (на матеріалах органів внутрішніх справ України): автореф. дис. ... д-ра юрид. наук (12.00.09). / В.І. Галаган / Нац. академія внутр. справ України. – К. : Науковий світ, 2003. – 41 с.
3. *Грошевий Ю.* Кримінально-процесуальні аспекти оперативно-розшукової діяльності / Грошевий Ю., Дідоренко Е., Розовський Б. // Право України. – 2003. – № 1. – С. 73-78.

4. Звіт про роботу прокурора за 3 місяці 2015 року / Генеральна прокуратура України: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.gp.gov.ua/ua/stst2011.htmlc=fo>.

5. Зеленецький В.С. Возбуждение уголовного дела / В.С. Зеленецкий. – Симферополь: КрымАрт, 1998. – 340 с.

6. Інструкція про порядок ведення єдиного обліку в органах і підрозділах внутрішніх справ України заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події: Затверджена наказом МВС України № 1050 від 19 листоп. 2012 р.: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z2095-12>.

7. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України № 4651-VI від 13 квіт. 2012 р.: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.

8. Лобойко Л.М. Початок досудового розслідування за повим КПК / Л.М. Лобойко // Повели КПК України 2012 року: Зб. статей. – К.: Істина, 2012. – С. 33-43.

9. Татаров О.Ю. Досудове провадження в кримінальному процесі України: теоретико-правові та організаційні засади (за матеріалами МВС) [Текст]: [монографія] / Татаров О.Ю. – Донецьк: ТОВ «ВПП «ПРОМІНЬ», 2012. – 640 с.

10. Шаповалова Л.І. Потерпілий як суб'єкт кримінально-процесуальної діяльності в досудових стадіях кримінального процесу: автореф. дис. ... канд. юрид. наук (12.00.09) / Л.І. Шаповалова / Нац. академія внутр. справ України. – К., 2001. – 18 с.

11. Щорічна доповідь Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини про стан дотримання та захисту прав і свобод людини і громадянина в Україні. – К., 2015. – 552 с.

12. Янович Ю.П. Основні напрями реформування досудового провадження у кримінальних справах / Ю. П. Янович // Дізнання та досудове слідство в органах внутрішніх справ: сучасний стан та шляхи удосконалення: матеріали наук.-практ. конференції (22 жовт. 2010 р., Харків). – Х.: Вид-во Харк. нац. ун-ту внутр. справ, 2010. – С. 15-18.

Симчук А.С. Процесуальна форма початку досудового розслідування у кримінальному провадженні

У статті розглянуто процесуальну форму початку досудового розслідування у кримінальному провадженні відповідно до положень чинного кримінального процесуального законодавства України. У межах теми та мети статті, визначено особливості реалізації процесуального статусу учасників кримінального провадження, а також окреслено напрями удосконалення норм Кримінального процесуального кодексу України.

Ключові слова: загальні положення досудового розслідування, початок досудового розслідування, досудове розслідування, заяви та повідомлення про кримінальне правопорушення, обов'язки слідчого та прокурора на початку досудового розслідування.

Симчук А.С. Процессуальная форма начала досудебного расследования в уголовном судопроизводстве

В статье рассматривается процессуальная форма начала досудебного расследования в уголовном производстве в соответствии с положениями действующего уголовного процессуального законодательства Украины. В рамках темы и цели ста-